

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Katedra výtvarného umění

Studijní program Výtvarná umění

Studijní obor Multimediální design

Specializace Nová média

Bakalářská práce

INSTALACE SITE SPECIFIC

LABYRINT

Inesa Plassová

Vedoucí práce: doc. akad. mal. Vladimír Merta

Katedra výtvarného umění

Fakulta umění a designu Ladislava Sutnara

Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2015

Prohlašuji, že jsem práci zpracovala samostatně a použila jen
uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2017 podpis autora

Poděkování

Ráda bych touto formou poděkovala vedoucímu mé bakalářské práce a vedoucímu našeho ateliéru doc. akad. mal. Vladimíru Mertovi za podporu, veškeré cenné rady a čas, který mi věnoval během konzultací.

OBSAH

1 MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE.....	1
2 TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY.....	3
3 CÍL PRÁCE.....	6
4 PROCES PŘÍPRAVY.....	8
5 PROCES TVORBY.....	11
6 TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA.....	12
7 POPIS DÍLA.....	13
8 PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR.....	14
9 SILNÉ STRÁNKY.....	15
10 SLABÉ STRÁNKY.....	16
11 SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ.....	17
A) Knižní a periodická literatura.....	17
B) Internetové zdroje.....	17
12 RESUMÉ	18
13 SEZNAM PŘÍLOH	19

1 | MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE

Již od dětství jsem měla jasnou představu o mé budoucnosti spojené s uměním. Svobodná tvůrčí činnost mě vždy uklidňovala a naplňovala pocitem uspokojení, tudíž byl další krok zcela zřejmý. Po základní škole jsem volila mezi dvěma uměleckými školami v Plzeňském kraji. Nakonec zvítězila státní škola v mém rodném městě, a sice Střední odborná škola obchodu, užitého umění a designu v Plzni. Zde jsem si zvolila obor grafický design, ač v té době nebyl pro mne tento pojem tak známý. Celý život mě baví vizuální stránka věcí kolem a tak jsem i dnes ráda za tuto volbu, ve které mě rodiče podpořili.

Další posun byl již na mně samotné. Dlouho jsem váhala, kudy dál. Hledala jsem jiné formy vyjádření, grafika mi přišla až příliš ohraničující. Rozhodla jsem se tedy vyzkoušet něco zcela nového. Díky své volnosti a využití široké škály prostředků k vyjádření – od malby a fotografie přes performance až k objektům a videoinstalacím – mě zaujal právě obor Nová média. Po rozhovoru s vedoucím ateliéru Vladimírem Mertou mi bylo vše jasné a já se rozhodla vydat se tímto směrem. Zprvu mi přišlo skoro nemožné prezentovat mezi ostatními své nápady. Pohrávání si s myšlenkami, jejich formování, prezentování pomocí vizuálního obrazu veřejnosti, je zcela odlišné od manuální práce člověka, zaměřeného na spíše na vizuální stránku věci. Postupem času však můj strach pozvolna opadával a dnes již mohu říci, že konceptuální tvorba je to, co mě opravdu baví. Od začátku mě baví právě instalace, kterým dávám přednost před ostatními formami, stačilo jen překonat počáteční obavy.

Jedinou výjimkou byla má první práce na téma Živly města, jejímž výstupem bylo video spolu s výsledným objektem. Vytvořila jsem s pomocí ohně jakousi poctu Josefu Grollovi, člověku, jenž jako první dal

vzniknout našemu celosvětově známému plzeňskému pivu. Jednotlivé litery Grollova jména jsem vymodelovala ze zápalných šňůr a následně zapálila. Plameny postupným hořením vytvořily jeho jméno.

Ostatní práce již byly odrazem společnosti. Další z témat například znělo Periferní vidění¹. Periferie je okrajová část celku. Já osobně vnímám periferii spíše jako něco negativního, něco, co nechceme zcela vidět. Díváme se na to pouze zkresleně, vnímáme jen určitou část, nikoli celek. A tak se moje myšlenky přesunuly ihned k médiím. Ta nám totiž podsouvají také jen jakousi periferii a původní celistvá informace buďto úplně vymizí, nebo je alespoň změněna. Tyto neúplné údaje poté nesou označení novinářská kachna – neověřená informace podaná médii, nescoucí latinskou zkratkou N. T. (non testatur) – neověřeno. Fonetická podoba této zkratky [enté] se zvukově podobá německému Ente, což v českém překladu znamená právě kachna. To mě inspirovalo ke vzniku objektu tvořeného z několika sešitých částí syrového masa. Stejně tak, jako se postupně sešívají veškeré informace k sobě, a skutečným zůstává pouze základ. A tak spojením periferie a médii vznikl zcela nový tvor, nové zvíře pouze se skutečným základem – tělem kachny, jehož úkolem je šokování veřejnosti zkreslenou realitou. Labyrint je pokračováním mého dosavadního uměleckého vývoje.

¹ viz. obrazová příloha č.1

2 | TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY

Výstupem mé bakalářské práce je instalace, konkrétně site specific. Vybrala jsem si ji nejen proto, že instalace tvořím poměrně často, ale i proto, že podle mého názoru dokonale reflektuje sílu našich myšlenek. Instalace nechává divákovi dostatečnou volnost a prostor. Každý z nás je originál, každý danou informaci zpracuje po svém; právě tato rozmanitost mě baví. Diskuze lidí prohlížejících si objekty je neopakovatelná situace, v takovém okamžiku vzniká díky uměleckému dílu jejich dokonalé (byť krátké) propojení, v němž se lidé na chvíli odtrhnou od nových technologií a začnou přemýšlet nad věcmi, nad nimiž se už společnost příliš nepozastavuje nebo nad věcmi, které nejsou tak aktuální, aby o nich prohodili pár slov.

V mé mysli se opakují stále stejné otázky. Největším otazníkem je pro mě nejspíše to, jací jsou moji současníci (a jaká bude další generace). Ráda cestuji hromadnou dopravou a pozoruji ostatní cestující, jejich chování, řeč, pohyby těla. Dělá to nejspíš každý z nás, ať už vědomě, nebo nevědomě. Podrobně si pro sebe analyzuji různé osoby a skupiny osob, maminky s dětmi, důchodce, mladé lidi. Přemýšlím o jejich životě, o jejich charakteru. Během svých cest domů však stále intenzivněji vnímám, jak se různí lidé přeměňují na jeden totožný typ: na jakousi částku uniformní masy, která nedá nic znát na své mimice, ihned po nástupu do tramvaje pro sebe ukořistí volné místo k sezení nebo kousek kovového madla a skrze displej se propadá do iluzorního světa svého mobilního telefonu. Stejně tak při mých cestách meziměstským autobusem do Prahy a zpět: rodiče svým ratolestem pustí na tabletu nějaký animovaný film a sami na celou hodinu přilepí svůj ustaraný obličej ke své kapesní posedlosti s velmi výhodným tarifem.

Nevěřicně kroutím hlavou nad tím, jak lidé místo toho, aby si u jídla v restauraci sdělovali své zážitky z celého dne, raději kontrolují sociální sítě. Spolu s kamarádkou jsem si vyrazila na Nový rok v centru Prahy na večeři. Takřka nikdo z přítomných osob v restauraci nemluvil se svým protějškem. Pokud jdete na dobrou večeři s někým po boku, je to taková menší společenská událost, dva lidé si u jídla popovídají, pobaví se, vymění si pár milých slov, přesně tak, jak tomu bylo dříve. To už bohužel dnes není pravda. Všude kolem seděli z větší části cizinci, z menší části místní, a ani jedna z těchto dvou skupin se nejspíš nechtěla vůbec o ničem bavit. V ohromné místnosti plné voňavého jídla se tak během pauzy mezi sousty pohybovala pouze naše ústa. Takovýchto podobných příkladů bych jistě našla více.

Jsme ovlivněni svým okolím, někdy až do té míry, že to hraničí se zdravým rozumem. Nejen že se lidé nezačleňují do kolektivu, nepomůžou si už ani na ulici. Lidé se více a více izolují od společnosti. Konkrétně já se v současnosti cítím jako nějaký vetřelec. Příliš nerozumím svým vrstevníkům, neumím tak dobře zacházet s technologiemi, například si vůbec neumím představit, že bych platila moderní měnou současnosti – Bitcoinem². Raději bych žila v malé komunitě, v nějaké naprosto soběstačné vesnici, kde bychom hospodařili pouze se sousedy. Namísto placení virtuální měnou bychom se zcela odtrhli od konzumního stereotypu a vrátili zpět do našich životů výměnný obchod.

Fungovalo by to vůbec? Vždyť kdo v dnešní době žije zcela svobodně? Jak rychle by nám ubíhal čas v obyčejném dni bez toho,

2 Bitcoin je internetová open-source P2P platební síť a také v této síti používaná kryptoměna. Hlavní unikátností Bitcoinu je jeho plná decentralizace; je navržen tak, aby nikdo, ani autor nebo jiní jednotlivci, skupiny či vlády, nemohl měnu ovlivňovat, padělat, zabavovat účty, ovládat peněžní toky nebo způsobovat inflaci. Zdroj: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Bitcoin>

aniž bychom měli kolem sebe televizi, mobil, počítač, iPod? Ztrácíme schopnost vnímat naše přirozené myšlenky, místo toho, abychom vnímali sami sebe, je náš mozek neustále naplno zaměstnáván. Doslova na každém rohu nám reklamy vnucují nejlepší prací prášek, nejlevnější pečivo či nejluxusnější televizor s 3D efektem. Celý den se točíme v kruhu rutinních zbytečností, běžíme spolu s ostatními onen pověstný *rat race*, upachtěný krysí závod za něčím lepším, než mají všichni ostatní, jen proto, že lepší pracovní pozici nebo luxusnější oblečení považujeme za věci k přežití nezbytné.

Můj objekt by měl lidi na chvíli zastavit. Aby o něm přemýšleli, aby si s ním hráli, aby si nad ním povídali, diskutovali, zkrátka zase chvíli dělali to, co je jinak téměř nikde dělat nevidím.

3 | CÍL PRÁCE

Cílem mé práce je propojení všech lidí, kteří se k objektu přiblíží. Jde mi o zamyšlení nad svobodou člověka z hlediska společenského, nikoli politického. Toho jsem chtěla docílit pomocí zvětšeného herního objektu, kterým je právě motorický labyrint³, což je trojrozměrná obdoba klasického labyrintu – zachovává stěžejní téma hledání cesty.

Při této hře vzniká zajímavý paradox. Kdokoli přistoupí, může se svobodně rozhodovat, jak s předmětem zacházet. Volný prostor je možností volby, v jehož rámci se může člověk rozhodovat sám za sebe. Na druhou stranu máte dané ohraničení úseku, ve kterém se můžete pohybovat. Stejný princip platí v našem životě. Absolutní, ideální svoboda vlastně neexistuje a neexistovala ani nikdy dříve, ať se nám to líbí nebo ne, jsme vždy něčím omezeni.

Například teorie Wihlelma Weischedela říká, že jsme vždy ovlivněni třemi aspekty: fyzickými (gravitace), vnějšími (rodiče, stát, společnost) a vnitřními (snížená přičetnost, intoxikace, návyk či závislost a podobně), tudíž nemůžeme nikdy být zcela svobodni.

Podle Ericha Fromma⁴ jsou průvodním jevem svobody jedince dva zcela protichůdné procesy: růst síly vlastního já a růst osamělosti. Sílící pocit individuální nezávislosti je „zaplacen“ pocitem izolovanosti, což nás opět svazuje a omezuje.

³ Labyrint (z řeckého *labyrinthos*) je fyzická či pouze symbolická složitá struktura ve tvaru čtverce, obdélníku či kruhu s jednoznačnou trasou do středu a zpět či s několika alternativními cestami. Lze ho považovat za symbol pouti ke spáse, osvícení, či do svého vlastního nitra. Zdroj: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Labyrint>

⁴ FROMM, Erich. *Strach ze svobody*. Vyd. 2., přeprac., v Portálu 1. Praha: Portál, 2014, 240 s. Klasici. ISBN 978-80-262-0615-6.

„Své představy o ideální svobodě si mnohé kultury vtělily do různých her, zejména soupeřivých. Soupeřivá hra je idealizovaný model života s konflikty, vydělený v prostoru a čase z okolní skutečnosti (v prostoru hřištěm nebo šachovnicí, v čase píšťalkou rozhodčího nebo gongem). Ve hře člověk nemusí mít strach z důsledků svého jednání (i když prohraje, nic se mu nestane), protože hra má spravedlivá pravidla, případně rozhodčího. V soupeřivé hře se střetávají dvě svobody; obě chtějí vyhrát, hráči si navzájem „přihrávají“ co nejobtížnější příležitosti a navzájem se tak nutí k co nejlepším výkonům. Na takovém modelu hry je vidět několik důležitých momentů svobody:

- 1. Protihráč neomezuje mou svobodu, ale naopak mi k ní dává příležitost.*
- 2. Svoboda v kolektivu lidí nutně vyžaduje pravidla, na něž se lze spolehnout.*
- 3. Pravidla musí být spravedlivá, aby si všichni dobře zahráli.*
- 4. Dobrá pravidla svobodu hráčů nijak neomezují, ale teprve skutečně umožňují.“⁵*

Někteří lidé říkají, že život je hra a měl by se hrát. Na základě této teorie s nimi ovšem musím rezolutně nesouhlasit, především proto, že v životě sice dodržujeme více či méně spravedlivá pravidla, ale naše jednání nikdy není bez následků.

⁵ Zdroj: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Svoboda>

4 | PROCES PŘÍPRAVY

Prvním impulsem je vždy myšlenka. Zajímají mě mezilidské vztahy a sociologie. Přemýšlela jsem, jakou formou lidem myšlenku předat – zda ve formě videa, fotografie, objektu; vše zmíněné připadalo v úvahu, ale mým hlavním cílem bylo vyvolat mimo jiné také sociální interakci, takže jsem se rozhodla pro interaktivní, hravý, prostorový objekt.

Tomuto rozhodnutí ale předcházelo nemalé množství otázek. Tyto otázky jsem si zapisovala a dále s nimi pracovala, rozvíjela je. Nakonec se z několika otázek stal menší průzkum týkající se názorů ostatních lidí na otázky všedního života s postupným získáváním odpovědí. Vše se ovšem točilo kolem hlavní otázky – kde vlastně začíná a končí svoboda?

Začíná to již narozením. Naše rodiče mají představu o nás, o naší výchově, o naší budoucnosti. Přebíráme dobré i špatné vzorce chování od předchozích generací stále a stále dokola. Jako malí všichni říkáme ty známe věty „nikdy nebudu jako moje matka, nikdy nebudeme rozmazlovat naše děti stejně jako naši prarodiče“ a tak dále.

Ta malá osůbka je ihned od narození vystavena procesu formování osobnosti. Každý si s ní může libovolně hrát, jak uzná za vhodné. Hlavním úkolem dětí je učit se nápodobou a přejímat vše, co vidí u ostatních. Potlačujeme v nich jejich zvědavost a jedinečnost, nenecháme je mít si vlastní názor. Od mala jsou vystaveni vlivům zde existujících zařízení, ustálených způsobů výchovy, víře a hodnotám, které dávají životu jistý řád. Prostřednictvím lidí kolem nás, kteří se řídí stejnými vzorci, podřizují se stejným normám, vyznávají tytéž hodnoty, se formuje naše kultura. Kultura unifikovaného člověka, kde by každý měl být stejný, neměl by se jakkoli (psychicky či fyzicky) odlišovat od ostatních. Jakmile dojde k něčemu takovému jako je například separace jedince ve skupině, vybočení

ze skupinových norem, lidé mají tendenci ihned vynášet soudy o nevhodné výchově, nedodržení ideálních vzorců, špatném „naprogramování“ v mládí apod. Mnoho lidí tak vůbec nemá odvalu být odlišnými, ačkoli by jim to třeba vyhovovalo více než klusat se stádem. Možná i vnitřně plně přijali nové myšlenky a nový způsob života, ale vždy se drží pozadu, minimálně dokud nejsou tyto novoty veřejně uznány a užívány či dokonce považovány za moderní.

Vynecháme-li veškeré rodinné příslušníky, naše přátele, spolupracovníky, životní vzory a další „názorové vůdce“, můžeme vidět další aspekty formování jedince. Je to například vliv masmédií, vytvářející obrovský tlak na společnost, četba knih, časopisů, mohou to být i lidé jdoucí na druhé straně silnice. Kromě masmédií nás velice ovlivňují peníze. V dnešním světě jsme vlastně všichni závislí. Ne na alkoholu, drogách nebo automatech, ale především na penězích.

Před nějakou dobou jsem četla zajímavý článek v němž si redaktor stěžoval na to, co všechno se dnes dá zpeněžit. Přepočítat na peníze se dá cokoli; autor článku spočítal peněžní hodnotu běžné vody, jako nejzákladnější lidské potřeby, a to včetně vody dešťové či odpadní.

Platí se za všechno, nač si jen vzpomenete. Aby si lidé užili trochu té svobody a nezávislosti, hned jak je to možné, nastoupí do práce alespoň na osm hodin denně, protože na kratším úvazku ještě nikdo nikdy nezbohatl – a honba za neexistujícím pokladem může začít. Večer přijdou domů vyždímaní, sotva stihnou pozdravit rodinu a sníst večeři, pokud tedy alespoň jednu z těchto dvou věcí mají. Ráno znova. Nakonec jen tak tak zaplatí své životní potřeby. Když jsou na to dva, mohou vyjet jednou za rok k moři, užít si té opravdové svobody luxusního resortu, odtržení od života místních. Po tom, co si na webových stránkách Ministerstva zahraničních věcí přečtou doporučení, kam raději nejezdit, vyberou

nejvhodnější místo plné bezpečí a pohodlí a jdou si koupit plavky a opalovací krém, samozřejmě ve slevě. Pomalu dospívající členové rodiny musí ihned po základní škole vymyslet, čím se budou do budoucna živit. Jelikož dnes společnost příliš neuznává lidi bez vysokoškolského titulu (ten má stejně každý mladý člověk), tak se honí za studiem a známkami, pak se snaží najít zaměstnání minimálně na osm hodin denně a dál už je to stará známá písnička: stojí na startovní čáře krysího závodu, který jim tak pečlivě a s láskou nakreslili do života rodiče...

Prolomit tento koloběh skoro až huxleyovského světa s veškerým komfortem předurčeného ekonomického a sociálního postavení je nesmírně těžké, ale skrze svůj objekt bych lidem ráda připomněla, kdo vlastně jsou, kam jdou, proč jsou tady a že iluzorní svoboda je zcela jiná než svoboda skutečná. Lidé jsou od přírody přemýšliví, ale už vidím, jak tuto svou vlastnost pomalu zapomínají používat.

5 | PROCES TVORBY

Po shrnutí všech myšlenek následovalo rozvržení práce. Vypracovala jsem si rešerši na toto téma, skicovala a přemýšlela nad velikostí objektu. Jelikož nemám žádné zkušenosti s prací se železem, vyhledávala jsem různé informace u mých spolužáků, profesorů, sochařů, profesionálních svářečů, Všichni k mému projektu však přistupovali velmi skepticky, kvůli modelování železných trubek v mnou navržené šíři. Nakonec sem si vzpomněla na mého bratrance. Jelikož si často pro radost vytváří malé kovové předměty, byl z celého konceptu nadšený a se spoluprací souhlasil. Svářet se naučil sám a neměl strach ani z autogenu. Stačilo už jen sehnat prostory na realizaci. Po prvním vyhození pojistek v garáži jsme zvolili vhodnější prostor v exteriéru, a to u našeho dědečka v chatové oblasti v Radobyčicích. Nejprve bylo potřeba začít s podstavou, skládající se ze čtyř jejlů, k níž se následně svařovaly železné trubice. Po složení podstavy se celý rám opracoval brusným lamelovým kotoučem kvůli korozi celého železného objektu. Stejným způsobem byly opracovány i železné trubky. Ty se řezaly úhlovou bruskou na požadovanou délku, poté byly sestehovány společně s různými úhly oblouků ostatních trubek. Oblouky jsme vytvářeli pomocí železných kolínek. Další ohyby byly prováděny pomocí autogenu⁶. Na rám objektu se přivařily vodící tyče rozmístěné naproti sobě po delší straně. Poté už jsme skládali cestu vodících tyčí tak, aby procházely skrze hlavní oblouk. Na každou jednotlivou tyč jsem před posledním svářením k podstavě navlékla malé kovové objekty.

6 Tzv. tavná metoda svařování. Metoda využívá teplo získávané spalováním směsi hořlavého plynu a kyslíku nebo vzduchu pro natavení svarových ploch a roztavení přídavného materiálu.

Zdroj: https://cs.wikipedia.org/wiki/Sva%C5%99ov%C3%A1n%C3%AD_plamenem

6 | TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKACE

Podstavec objektu tvoří rám složený z železných jechlů. Ten se připravil pomocí řezu úhlovou bruskou na požadované míry 2 m x 1,3 m. Vodováhou a úhelníky jsme umístili rám do přesné roviny s pravými úhly, následně vše napevno svařili svářečkou KITin HF 1900. Jelikož jsme chtěla docílit zkorodování povrchu celého objektu, zbrousili jsme rám lamelovým kotoučem, abychom urychlili proces koroze. Po celou dobu realizace byl objekt ponechán venku. Na hotový rám jsme rozměřili rozvržení jednotlivých železných trubek o průměru 21 mm. Napřed jsme určili první trasu trubky vedoucí skrz spirálu a poté trubku připojili sestehováním. Ohyby byly tvořeny pomocí nařezaných kolínek o průměru 21 mm a pomocí autogenu. Autogenem jsme ohýbali trubku naplněnou křemičitým pískem, abychom zabránili případné deformaci. Trubka se připevnila svěrkami k sudu a po nahřátí na požadovanou teplotu jsme ji ohnuli kolem celého sudu. Tímto se vytvořila hlavní spirála vedoucí středem celého objektu. Od této spirály už se odvíjela cesta ostatních tyčí kolem. Před dokončením každé z tras jsem na trasu vsazovala malé objekty složené z pravoúhlých kolínek sestehovaných do kruhu, další geometrické tvary vznikaly opět nařezáním trubky do různých úhlů. Otřepy na objektu se kvůli bezpečnosti zbrousily opět lamelovým kotoučem a úhlovou bruskou. Ve finální fázi jsem celý objekt natírala směsí kyseliny chlorovodíkové s peroxidem vodíku, abych docílila požadovaného stupně koroze.

7 | POPIS DÍLA

Instalace vychází z dětské hračky známé jako motorický labyrint.⁷ Jejím úkolem je rozvíjet dětskou logiku, fantazii, motoriku a prostorové vnímání. Skládá se z podstavy a několika vedoucích tyčí propletených kolem sebe navzájem. Na nich jsou navlečeny malé objekty, jezdící po těchto trasách. Tato hračka mě zaujala svou bezprostředností a jednoduchostí. Je to něco, co funguje stále, napříč roky, na úplně obyčejném principu. Vytvořila jsem tedy tento interaktivní, hravý objekt v životní velikosti umístěný do volného prostoru. Labyrint sám o sobě představuje cestu k určitému bodu, k cíli, k němuž chceme dojít. Zde je tímto cílem svoboda. Lidé si tak mohou sami libovolně pohrávat s objekty pohybujícími se na vodících tyčích, které představují právě dnešní společnost. Celá instalace je vyrobena ze železa. Výhodou tohoto materiálu je, že je tvárný, vypadá efektně a má několik společných vlastností s lidmi – lidé jsou také tvární a přizpůsobiví a v toku času a v nepříznivých podmínkách mohou „zrezivět“ k nepoznání.

⁷ Viz. obrazová příloha č. 2

8 | PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR

Práce je hmotným výstupem mého sociologicky laděného přemítání o svobodách a hodnotách. Mým záměrem rozhodně nebylo vytvořit nějaký prvoplánově podbízivý, líbivý obrázek, jakých kolem sebe vidím stovky. Myšlenkový přesah je pro mě stěžejní a chci ho skrze své dílo zprostředkovat i dalším lidem. Cesta ke svobodě není vždy nablýskaná, hladká a rovná; klikatí se jako cesta životem. Někdo pochopí okamžitě, někdo se nevymotá nikdy. Doufám, že se diváci na chvíli zamyslí nad stejnými otázkami, nad jakými jsem se v průběhu tvorby zamýšlela já. Přála bych si, aby na chvíli zapomněli na své stereotypy a zkusili se skrze tento objekt vrátit k bezprostřednosti a hravosti, kterou jistě v dětství měli, a popřemýšleli nad tím, co pro ně znamená svoboda a co jim přináší či naopak bere.

9 | SILNÉ STRÁNKY

Dle mého názoru by jak silné, tak slabé stránky práce měl posoudit někdo jiný. Silnou stránkou bych nazvala to, že práce mohla plně vycházet z mých osobních zájmů, nemusela jsem se nijak omezovat a mohla se věnovat tomu, co mě naplňuje. Za dobu, kdy jsem na konceptu pracovala, jsem nabyla hned několik nových zkušeností. Zamyslela jsem se nad tématem celkově i v jiném kontextu, přečetla si několik inspirujících podkladů a poprvé si vyzkoušela práci se svářečskou technikou, k čemuž by určitě bez této možnosti nedošlo.

10 | SLABÉ STRÁNKY

Jak už jsem zmínila, k vlastní práci nemohu zaujmout zcela objektivní stanovisko. Pokud bych ale měla popsat slabé stránky této práce, zaměřila bych se na výrobu a provedení instalace. Ráda bych si vše od začátku až do konce vyráběla úplně sama. K této těžké práci jsem potřebovala někoho zkušenějšího než jsem já; musela jsem tedy přizvat ke spolupráci svého bratrance. Spolu jsme v průběhu několika týdnů na realizaci pracovali. Ovlivněni jsme byli i počasím, jelikož při práci v exteriéru se s použitou technikou nedá pracovat za nepříznivého počasí.

11 | SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

a) knižní a periodická literatura

- BAGGIO, Antonio Maria. Skrytá tvář: putování konzumní kulturou. Praha: Nové město, 1996. ISBN 80-902084-2-8.
- SEKOT, Aleš. Základy sociologie: aktuální problémy soudobé společnosti. Brno: Masarykova univerzita, Fakulta sportovních studií, 2014. 187 s. 1. ISBN 978-80-210-6855-1.
- ELIAS, Norbert. O procesu civilizace, 2. díl: Sociogenetická a psychogenetická zkoumání 2. díl. Praha: Argo, 2007. ISBN 978-80-7203-962-3.
- FROMM, Erich. *Strach ze svobody*. Vyd. 2., přeprac., v Portálu 1. Praha: Portál, 2014, 240 s. Klasici. ISBN 978-80-262-0615-6.

b) Internetové zdroje

- <https://cs.wikipedia.org/wiki/Bitcoin>
- <https://cs.wikipedia.org/wiki/Labyrint>
- https://cs.wikipedia.org/wiki/Sva%C5%99ov%C3%A1n%C3%AD_plamenem
- <https://cs.wikipedia.org/wiki/Svoboda>

12 | RESUMÉ

The result of my bachelor work is installation, concretely site specific. I choosed it because in my opinion it perfectly shows power of my thoughts. Installation provide to the audience enough of latitude and space. The main aim of my work is connecting all the people who come closer to the object. It`s about human freedom in sociable side not the political. I wanted to achieved with enlarge playing object which is just the motoric labyrinth. Which is three-dimensional analogue of classic labyrinth, the main theme is finding the way. I created an interactive playable object placed straight into the space of action - in the public. Whole object is built out of iron with welder's techniques. Everybody who come closer can freely decide how to treat with the object. Free space is opportunity for a choice, where everyone can decide on his own. On the other side you have limited section where you can move. Same principle is used in our life. Absolute, ideal freedom actually does not exist and it never existed before, even if we does not like it. We are always limited with something. I wish that people stop thinking on their stereotypes for a while and try through this object return to immediateness and playfulness which they surely had in their childhood and think what freedom means to them, what freedom brings to them and on the other hand what it takes away.

13 | SEZNAM PŘÍLOH

Obrazová příloha č. 1

Obrazová příloha č. 2

Obrazová příloha č. 3, 4

Obrazová příloha č. 5

Obrazová příloha č. 6, 7

Obrazová příloha č. 8

